

ໂຮມສ້າງຕັ້ງນິມິດ — ເລກສິບສອງ

ການນຳຄຳພະຍາກອນໄປໃຊ້ສາມຊັ້ນ: ສົງໜ້າຊັງຊົງນຳມາເຖິງຄວາມຮ້າງເບົາ ແລະ
ຄຳເຕືອນໃນວາລະສຸດທ້າຍໃຫ້ຫລົບໜີ

Jeff Pippenger
2024-08-31

ສົງທິດິບັນທຶກຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ ທິດານຕືອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້
ເປັນໝາຍສຳຄັນສຳລັບຄຣິດສະຕຽນໃນສາມຍຸກສະໄໝທິດິຕາກຕ່າງກັນໃຫ້ຫລົບໜີ.
ຄຣິດສະຕຽນໃນເຢຣຸຊາເລັມໄດ້ຫລົບໜີ
ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນທຸງຂອງກອງທັບໂຣມັນລ້ອມຮອບນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ ໃນປີຄ.ສ. 66.
ຄຣິດສະຕຽນໃນທ້າຍສັດຕະວັດທີຫ້າ ແລະຕົ້ນສັດຕະວັດທີຫົກ ໄດ້ຫລົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ
ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນມະນຸດແຫ່ງບາບຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກາດວ່າຕົນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ. ໃນປີ
1888 ໄດ້ມີຊົດກົດໝາຍວັນອາທິດຖືກສະເໜີເຂົ້າສູ່ລັດສະພາສະຫະລັດ ໂດຍວຸດທິສະມາຊິກ Blair.
ຮ່າງກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກເອີ້ນວ່າ ຮ່າງກົດໝາຍ Blair,
ແລະມັນເປັນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະກຳນົດໃຫ້ວັນອາທິດເປັນວັນນະມັດສະການແຫ່ງຊາດ.
ການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດແມ່ນເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ,
ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາ, ແລະລັດຖະທຳນຽນຂອງສະຫະລັດກໍຄັດຄ້ານໂດຍກົງຕໍ່ການບັງ
ຄັບໃຊ້ສາສະໜາແຫ່ງຊາດເປັນບົດທົດສອບສຳລັບພົນລະເມືອງຂອງສະຫະລັດ.

ຂັດທັດຈົນຕິເຫຼະທຶກິກປະລະໄວ້ຈາກການນຳໃຊ້ທິບິກຜ່ອງ
ຊຶ່ງເຊື່ອມໂຍງກັບການລະບວນສະຫະລັດອາເມລິກາເປັນໂຮມສະໄໝໃໝ່.
ການນຳຄຳພະຍາກອນໄປໃຊ້ເບບສາມຊັ້ນມີທັກເກນສະເພາະທີ່ຄວບຄຸມການນຳໃຊ້ຂອງມັນ.
ຫຼັກເກນເຫຼົ່ານັ້ນລະບວນວ່າ ລັກສະນະເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງການສຳເລັດຜົນຄົງທຳອິດ
ຈະຕ້ອງຖືກນຳມາປະສານເຂົ້າກັບລັກສະນະເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງການສຳເລັດຜົນຄົງທຳອິດ
ເພື່ອສະຖາປະນາລັກສະນະເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງການສຳເລັດຜົນຄົງທຳອິດ.

ຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ ແມ່ນຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງທຶກຳລັງຈະມາເຖິງ. ໃນຍຸກຂອງພຣະຄຣິດ
ການຂົ່ມເຫັງນັ້ນຄືການທຳລາຍນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ ແລະ ພຣະວິຫານໃນປີ 70.
ໝາຍສຳຄັນເຕືອນໄພຂອງການຂົ່ມເຫັງທຶກຳລັງເຂົ້າມານັ້ນ ໄດ້ຖືກປະທານໃນປີຄ.ສ. 66.
ຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີໃນຊ່ວງປາຍສັດຕະວັດທີຫ້າ ແລະ ຕົ້ນສັດຕະວັດທີຫົກ
ໄດ້ຖືກລະບຸໂດຍໂປໂລວ່າເປັນການຮັບຮູ້ຖືກການຫລົງຫາຍໄປຈາກ Pergamos
ໃນຄວາມໝາຍແບບຄຳພະຍາກອນ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ.
ຈະຕ້ອງມີການຫລົງຫາຍໄປກ່ອນ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດແຫ່ງບາບ ຜູ້ຈະປະກາດຕົນເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຖືກເປີດເຜີຍ.
ໃນປະຫວັດສາດທີ່ມີໜ້າໄປສູ່ປີ 538 ໂຮມນອກສາສະໜາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍັບຍັງໄວ້ ຫຼືດັງທິບິໂລໄດ້ກ່າວວ່າ
“withholdeth” ນັ້ນ ໄດ້ຖືກເອົາອອກໄປ, ແລະ ເມື່ອ Pergamos ຫລົງຫາຍໄປ ແລະ
ໝາຍສຳຄັນໃຫ້ຫລົບໜີໄດ້ມາເຖິງ ແລະ
ຊີ້ນຳໃຫ້ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ເຍກຕົນອອກຈາກການຮ່ວມສາມັກຄີກັບຄຣິດຈັກຂອງສັນຕະປາປາ. ແລ້ວໃນປີ 538,
ທິສະພາແຫ່ງ Orleans, ອຳນາດສັນຕະປາປາໄດ້ປະກາດກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະ
ໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍທຶກສິບປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງສັນຕະປາປາກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ພະຍານສອງປະການທຳອິດໄດ້ຊີ້ບອກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ
ການສຳເລັດຜົນເປັນຄົງທຳອິດຂອງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໄວ້ນັ້ນ

ໄດ້ກົດຂົນກ່ອນການຂົນເຫງ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈົງ. ການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄດ້ມາເຖິງຢ່າງແນ່ນອນພາຍຫຼັງ ສາມປີເຄື່ອງນັບແຕ່ການປົດລ້ອມຂອງເຊສຕີອັສໄດ້ໄລົມຂຶ້ນໃນປີຄ.ສ. 66, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປີດໂອກາດໃຫ້ຄຣິດສະຕຽນ ທັງຫຼາຍຫຼິ້ນໄປລ່ວງໜ້າກ່ອນຄວາມສະຫຍອງຂອງການປົດລ້ອມຄັ້ງທີສອງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກໍ່ຂຶ້ນໂດຍທິດຊາ ແລະສົນສູດລົງດ້ວຍການທຳລາຍພຣະວິຫານແລະນະຄອນ. ກ່ອນເຖິງປີ 538 ຄຣິດສະຕຽນທັງຫຼາຍໄດ້ແຍກຕົນອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຂອງຕາເວັນຕົກສັນຕະປາປາ ແລະໃນທາງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຫຼິ້ນໄຂ້ໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເຖິງການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຝ່າຍວິນຍານ.

ແຕ່ລານຊົນນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈຶ່ງປະໄວ້ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ
ພວກເຂົາຈະຢຽບຢຳຢູ່ໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ.
ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົວຜ້າກະສອບ. ພຣະນິມິດ
11:2, 3.

ໃນຕົວຢ່າງທັງສອງຂອງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼິ້ນໜີ້ນັ້ນ, ຄຳເຕືອນໄດ້ມາກ່ອນການຂົນເຫງ່, ແລະການຂົນເຫງ່ນັ້ນຖືກສະແດງໂດຍໂຣມ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂຣມນອກສາສະໜາຫຼືໂຣມພາຍໃຕ້ອຳນາດສັນຕະປາປາ, ທີ່ກຳລັງຢຽບຢຳເຢຣູຊາເລັມ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນຫຼືຕາມຝ່າຍວິນຍານ. ຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼິ້ນໜີ້ລັບຊາວແອດເວນຕິສທີ່ຮັກສາອັນຊະບາໂຕວັນທິຈັດ ຄຣິສຕິກໂທມາຍ Blair ໃນປີ 1888. ໃນການສຳເລັດຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດສາດຂອງໂຣມນອກສາສະໜາ, ຄຣິສຕຽນທັງຫຼາຍຕ້ອງຫຼິ້ນໜີ້ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ, ແລະໃນການສຳເລັດຂອງໂຣມພາຍໃຕ້ອຳນາດສັນຕະປາປາ ຄຣິສຕຽນທັງຫຼາຍໄດ້ຫຼິ້ນໄຂ້ໄປໃນຖິ່ນກັນດານ. ສຳລັບຂະບວນການແອດເວນຕິສ, ຄຳເຕືອນນັ້ນຄືໃຫ້ຫຼິ້ນໄຂ້ໄປສູ່ຊົນນະບົດ.

“ບັດນີ້ແມ່ນເວລາສຳລັບປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະໄປຜູກພັນຄວາມຮັກຄວາມຜູກໃຈຂອງຕົນໄວ້ ຫຼືສະສົມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນໂລກ. ເວລານັ້ນຢູ່ໃກ້, ເມື່ອພວກເຮົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ສະແຕງໜ້າບ່ອນລືໄພໃນສະຖານທີ່ທີ່ຮັກຮ້າງແລະໂດດດ່ຽວ ເໝືອນດັ່ງພວກສາວົກໃນຍຸກທຳອິດ. ດັ່ງທີ່ການລ້ອມເມືອງເຢຣູຊາເລັມໂດຍກອງທັບໂຣມັນເປັນສັນຍານໃຫ້ຄຣິດສະຕຽນໃນແຂວງຢູດຍຫຼິ້ນໜີ້, ສະນັ້ນ ການທີ່ຊາດຂອງພວກເຮົາເຂົ້າຍຶດອຳນາດໃນການອອກກົດບັງຄັບວັນສະບາໂຕຕາມສັນຕະປາປາ ຈະເປັນຄຳເຕືອນແກ່ພວກເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ຈະອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ, ເພື່ອຕຽມພ້ອມສຳລັບການອອກຈາກເມືອງນ້ອຍທັງຫຼາຍໄປສູ່ທີ່ອາໄສອັນສະງົບສະຫງົດ ໃນບ່ອນລັບຕາທ່າມກາງຝຸດເຂົ້າ.” Testimonies, volume 5, 464.

“ການເຂົ້າຍຶດອຳນາດໃນສ່ວນຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ ໃນກົດໝາຍບັງຄັບໃຊ້ວັນສະບາໂຕຂອງສັນຕະປາປາ ຈະເປັນຄຳເຕືອນແກ່ພວກເຮົາ,” ໄດ້ສຳເລັດເປັນຈົງເມື່ອສົງໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ່າ ຕາມຄຳຂອງມາຣະໂກ ໄດ້ “ຍືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມັນບໍ່ຄວນຢືນ.” ໃນປີ 1888 ສະພາຄອງເກຣດແຫ່ງສະຫະລັດ ກຳລັງພິຈາລະນາກົດໝາຍໜຶ່ງທີ່ຂັດແຍ້ງໂດຍກົງກັບອົງປະກອບຫຼັກປະການອັນສຳຄັນຂອງລັດຖະທຳມະນູນ, ແລະໃນເວລານັ້ນ ຄຣິສຕຽນແອດເວນຕິສວັນທິຈັດ ຈະຕ້ອງອອກຈາກເມືອງ ແລະຍ້າຍໄປຢູ່ຊົນນະບົດ.

“ບ່ອນຄຣິດສະຕຽນແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ພິນິດໃນການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານຄຳເຕືອນແກ່ສາວົກຂອງພຣະອົງໄວ້ແລ້ວ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຖືອ້ອມຂອງພຣະອົງກໍ່ເຝົ້າຄອຍເຄື່ອງໝາຍທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້... ໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ ພວກເຂົາໄດ້ຫລົບໜີໄປຍັງບ່ອນປອດໄພ—ນະຄອນເຟັນລາ ໃນແຜ່ນດິນເປເຣຍ ພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຢ່ແດນ.”

ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງເຄື່ອງໝາຍເຕືອນປະການທຳອິດໃຫ້ທຸກໆ
ເປັນຕົວແທນຂອງການສຳເລັດເປັນຈົບຄົງທຶນສາມແລະຄົງສຸດທ້າຍ. ບາງຄັ້ງ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້
ນຳກ່ອນໃຫ້ເກີດການສຳເລັດເປັນຈົບສອງຊັ້ນພາຍໃນການສຳເລັດເປັນຈົບຄົງທຶນສາມ. ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງເລື່ອງນີ້
ຄືເອລີຢາສາມຄົນ. ແນວສາຍຂອງເອລີຢາໃນການເຜີຍໜ້າກັບ Jezebel, Ahab ແລະພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງ
Baal, ເມື່ອປະກອບເຂົ້າກັບລັກສະນະຂອງ John the Baptist, ເອລີຢາຄົນທີສອງ, ໃນການເຜີຍໜ້າກັບ
Herodias, Herod ແລະ Salome ກໍສະຖາປະນາໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ເພາະວ່າການນຳໄປປະຍຸກຕາມແບບສາມຊັ້ນ ຄົງທຶນສາມແລະຄົງສຸດທ້າຍຍ່ອມຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍສະເໝີ, ເອລີຢາ
ແລະ John ເປັນຕົວແທນຂອງສອງຈຳພວກໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈຳພວກໜຶ່ງ ທີ່ເອລີຢາເປັນຕົວແທນ
ບໍ່ຕາຍ, ແລະອີກຈຳພວກໜຶ່ງ ທີ່ John ເປັນຕົວແທນ ຕາຍ. ສອງຈຳພວກນີ້ຍັງຖືກເປັນຕົວແທນອີກໃນ
Revelation ບົດທີ໒໒ ເປັນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີເພັດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕາຍ, ແລະຜູ້ຊົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ຕາຍ.

ໃນບາບໂລນທັງສາມ ອົງປະກອບທີ່ຄ້າຍຄືກັນຢ່າງໜຶ່ງຂອງຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຄື
ບາບໂລນທຳອິດໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍນົມໂຮດ,
ແຕ່ບາບໂລນທີສອງໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍກະສັດອົງທຳອິດແລະອົງສຸດທ້າຍ ຄື ເນບູກາດເນດຊາ ແລະ
ເບນຊັດຊາ. ເນບູກາດເນດຊາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທັງຫຼາຍໃນບາບໂລນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ, ແລະ
ເບນຊັດຊາ ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທັງຫຼາຍໃນບາບໂລນທີ່ຈະເພີນາດ.

ໃນວັນສຸດທ້າຍທັງຫຼາຍ ມີກົດໝາຍວັນອາທິດສອງປະການທີ່ເປັນຫົວຂໍ້ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ.
ປະການທຳອິດ ຄື ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໄມ້ຊ້ານີ້, ແລະ ປະການທີສອງ ຄື
ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ແກ່ໂລກທັງມວນ. ກົດໝາຍວັນອາທິດທັງສອງປະການນັ້ນ
ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ, ເມື່ອໃນປີ 321
ຄອນສະແຕນຕິນໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດ,
ແລ້ວຕິດຕາມມາດ້ວຍກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງໂຮມສັນຕະປາປາໃນປີ 538.
ໂຮມນອກສາສະໜາເປັນໜຶ່ງໃນຫຼາຍແບບຢ່າງທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ລ່ວງໜ້າຊີ້ໄປເຖິງສະຫະລັດອາເມຣິກາ,
ແລະ ກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງປີ 321
ກໍເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໄມ້ຊ້ານີ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ.
ກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງສັນຕະປາປາໃນປີ 538
ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ແກ່ໂລກທັງມວນ.
ທັດສະນະອັນບົກພ່ອງທີ່ເຫັນວ່າສະຫະລັດອາເມຣິກາຖືກເປັນແບບໂດຍພວກໂຈນໃນດານໂອນບົດທີ 11
ພະຍາຍາມນຳເອົາກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໄມ້ຊ້ານີ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາມາເປັນຫຼັກຖານ
ເພື່ອອ້າງວ່າກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາພຶດຕິຜົນວ່າສະຫະລັດອາເມຣິກາເປັນໂຮມສະໄໝໃໝ່, ແລະ
ມອງຂ້າມໄປວ່າຍັງມີກົດໝາຍວັນອາທິດອີກປະການໜຶ່ງທີ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ແກ່ທຸກປະຊາຊາດໃນໂລກໂດຍສະຫະພັນ
ສາມປະການຂອງພະຍາມານ, ສັດຮ້າຍ, ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ.

ຖ້າກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາຊື້ອກວ່າສະຫະລັດອາເມຣິກາແມ່ນໂຮມສະໄໝໃໝ່,
ແລ້ວກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ໂລກຊື້ອກຫຍັງ? ໂຮມທັງສາມລະບຸວ່າ ໂຮມສະໄໝໃໝ່, ຊຶ່ງເປັນສາມສ່ວນ,
ຈະບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສະບັບທຳອິດແມ່ນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ແລະໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງຄອນສະແຕນຕິນໃນປີ 321,
ແລະສະບັບທີສອງແມ່ນທີ່ໂລກທັງໝົດ, ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນແບບໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງສັນຕະປາປາໃນປີ
538. ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ໃນບໍລິບົດຂອງການນຳຄຳພະຍາກອນໄປປະຍຸກຕາມໃຊ້ສາມຊັ້ນ
ເພື່ອອ້າງວ່າກົດໝາຍວັນອາທິດພຶດຕິຜົນວ່າໃຜເປັນໂຮມສະໄໝໃໝ່, ແມ່ນເປັນການເມື່ອນເສຍລັກສະນະທາງຄຳພະ

ຍາກອນທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໂດຍໂຮມນອກຮີດແລະໂຮມສັນຕະປາບາ.
ໃນວັນສຸດທ້າຍມັກມີໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບທີ່ຕາກຕ່າງກັນ,
ແລະບໍ່ມີສະບັບໃດເລືອກທີ່ບັນຫັນຖານເພື່ອລະບຸວ່າພວກຜູ້ບັນຊີຂອງປະຊາຊົນແມ່ນສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ເມື່ອຄຳພະຍານຂອງໂຮມນອກຮີດແລະໂຮມສັນຕະປາບາຖືກບົດເບື້ອນເພື່ອຄຳຈຸນການຕົວອາວະນິຍາມສ່ວນຕົວ,
ດັ່ງທີ່ກຳລັງຖືກກະທຳຢູ່ໃນບັດຈຸບັນ,
ນັ້ນກໍ່ສະແດງວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຄຳຈຸນການຕົວອາວະນິຍາມສ່ວນຕົວຂອງຕົນ
ບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງແບບແລະສິ່ງທີ່ສຳເລັດຕາມແບບ.

ໂຮມນອກຮີດເປັນແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ,
ແລະໂຮມພາຍໃຕ້ອຳນາດສັນຕະປາບາກໍ່ເປັນແບບຢ່າງຂອງໂຮມສະໄໝໃໝ່.
ຄຽງຄູ່ໄປກັບການນຳຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນໄປໃຊ້ຜິດນີ້,
ແລະກັບຄຳອ້າງວ່າສິ່ງທີ່ກຳລັງຖືກສອນນັ້ນຖືກວາງໄວ້ໃນບໍລິບົດຂອງ “ແບບຢ່າງ ແລະ
ສິ່ງທີ່ສຳເລັດຕາມແບບ,” ຍັງມີຄວາມຜິດພາດອີກປະການໜຶ່ງຄືການນິຍາມ
“ສິ່ງໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ”
ດັ່ງທີ່ມັນຖືກນຳສະເໜີຢູ່ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງການນຳຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນໄປໃຊ້.

ຈາກບົດ.ສ. 66 ຫາ ບົດ.ສ. 70 ນາຍພົນໂຮມັນສອງຄົນໄດ້ໃຈມຕິເຢຣູຊາເລັມ. ນາຍພົນທັງສອງ ຄື ເຊສຕີອັສ
ແລະ ຕີຕຸສ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການບົດລ້ອມ,
ແຕ່ມີພຽງຄົນດຽວທີ່ຖືກອອກຈາກການບົດລ້ອມເປັນໄລຍະສັ້ນໆ,
ຊຶ່ງໂດຍການຈັດຕັ້ງມອນຊົງພຣະປະສົງໄວ້ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຫຼົບໜີ.
ການບົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດພາຍໃຕ້ເຊສຕີອັສນັ້ນເປັນເຫດການທີ່ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼົບໜີ.
ເມື່ອຕີຕຸສມາເຖິງເພື່ອສືບຕໍ່ສົ່ງຄາມຕໍ່ຕ້ານເຢຣູຊາເລັມໃນບົດ.ສ. 70, ລາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການບົດລ້ອມ
ແລະບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງຈົນກວ່າເຢຣູຊາເລັມ ແລະພຣະວິຫານຈະຖືກທຳລາຍ.
ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູປະກອບມີສອງຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ຫຼົບໜີ,
ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຄືການຂົ່ມເຫັງ. ໃນການສຳເລັດຕາມຄຳເຕືອນນັ້ນໃນສັດຕະວັດທີຫ້າ ແລະທີຫົກ,
ຄຣິສຕຽນໄດ້ແຍກຕົນອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນທີ່ເສື່ອມຊາມກ່ອນປີ 538,
ແລ້ວຈາກນັ້ນການຂົ່ມເຫັງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ.

ໂປໂລໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ້ງເຈນຫຼາຍວ່າ ປະຫວັດສາດທັງໝົດທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ
ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເພື່ອຜູ້ທີ່ກຳລັງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະວ່າປະຫວັດທັງຫຼາຍນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແບບຢ່າງ,
ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳພາສາກຣົກ “typos,” ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ ແບບຢ່າງ ຈະຖືກແປວ່າ ເປັນອຸທາຫອນ
ໃນການນຳສະເໜີຄວາມຈິງຂັ້ນອັນເປັນບົດຄວາມສະກົດຂອງທ່ານ.

ບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາເພື່ອເປັນແບບຢ່າງ;
ແລະໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ເພື່ອເຕືອນສະຕິແກ່ພວກເຮົາ, ຜູ້ຊົງປາຍຍຸກຂອງໂລກໄດ້ມາເຖິງ. 1 ໂກຣິນໂທ
10:11

ປະຫວັດການໃນບົດທີສິບ ທີ່ໂປໂລນຳມາໃຊ້ເພື່ອວາງບໍລິບົດສຳລັບຄວາມຈິງນີ້
ບໍ່ແມ່ນປະຫວັດການຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານທີ່ດຳເນີນຢ່າງຊອບທຳ.

ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພະຍາຍາມໃນພວກເຂົາເປັນອັນຫຼາຍ;
ເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກໂຄ່ນລົ້ມລົງໃນຖິ່ນກັນດານ. ບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກເຮົາ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄລ່ປາກສົງຊົດຮ້າຍ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ປາກກັນ.
ຢ່າເປັນຄົນນັບຖືຮູບເຄົາລົບ ເໝືອນດັ່ງບາງຄົນໃນພວກເຂົາ; ດັ່ງທີ່ມີຂຽນໄວ້ວ່າ,
ປະຊາຊົນໄດ້ນັ່ງລົງເພື່ອກິນແລະດື່ມ ແລະໄດ້ລຸກຂຶ້ນເພື່ອຫຼິ້ນ. ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາປະພຶດຜິດປະເພນີ

ເໝືອນດັ່ງບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ບໍ່ພຶດ ແລະໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນວັນດຽວສອງໝື່ນສາມພັນຄົນ.
ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາລອງພຣະຄຣິດ ເໝືອນດັ່ງບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ລອງພຣະອົງ ແລະຖືກທຳລາຍໂດຍ, 1
ໂກຣິນໂທ 10:5-9

ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດເປັນບັນທຶກທັງຄວາມຊອບທຳແລະຄວາມອະທຳຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ບໍ່ວ່າຈະເປັນບັນທຶກປະເພດໃດ
ປະຫວັດສາດນັ້ນກໍຍັງເປັນແບບຢ່າງສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ.
ປະຫວັດສາດແຫ່ງການກະບົດໃນ Minneapolis ໃນປີ 1888 ເປັນບັນທຶກແຫ່ງຄວາມອະທຳ,
ຖືແມ່ນວ່ານັກປະຫວັດສາດແອດເວນຕິສຈະອ້າງຢ່າງໃດກໍຕາມ. ການກະບົດນັ້ນຮ້າຍແຮງເຖິງຂັ້ນທີ່ Ellen
White ຕັດສິນໃຈຈະອອກຈາກການປະຊຸມ, ແລະນາງໄດ້ຢູ່ຕ່ຳເພາະທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບໍ່ອະນຸຍາດ
ນັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງນາງທີ່ຈະຢູ່ຕ່ຳແລະບັນທຶກການກະບົດນັ້ນ
ຊຶ່ງເປັນຄູ່ຂະໜານກັບການກະບົດຂອງ Korah, Dathan ແລະ Abiram ໃນປະຫວັດສາດຂອງ Moses.
ໃນການປະຊຸມນັ້ນ ທູດສະຫວັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ໃນພຣະນິມິດ ບົດທຶນີ້ແບດໄດ້ລົງມາ,
ແຕ່ຂ່າວສານທີ່ພຣະອົງນຳມານັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິເສດ.

ປະຫວັດສາດນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ເມື່ອອາຄານໃຫຍ່ໆ
ຂອງນະຄອນນິວຢອກຖືກທຳລາຍລົງ.
ປະຫວັດສາດນັ້ນລວມເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດທີ່ຈະຖືກນຳສະເໜີໂດຍສະມາຊິກວຸດທິສະພາ
Blair. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວໃນການບັງຄັບໃຫ້ວັນອາທິດເປັນວັນນະມັດສະການແຫ່ງຊາດໄດ້ລົ້ມເຫຼວ,
ແຕ່ມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດທີ່ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວັນສຸດທ້າຍ.
ຮ່າງກົດໝາຍຂອງສະມາຊິກວຸດທິສະພາ Blair ເປັນຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີອອກຈາກເມືອງທັງຫຼາຍ. ກ່ອນປີ
1888 ເມື່ອ Sister White ກ່າວເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງການອາໄສຢູ່ນອກເມືອງ,
ນາງໄດ້ກ່າວໃນຮູບອະນາຄົດການ. ນາງໄດ້ຊີ້ໄປຫາເວລາໜຶ່ງໃນອະນາຄົດອັນໃກ້
ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຍ້າຍໄປຢູ່ຊົນນະບົດ. ຫຼັງຈາກປີ 1888 ບັນດາຄຳອ້າງອີງຂອງ Sister White
ທັງໝົດທີ່ກ່າວເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງການດຳລົງຊີວິດໃນຊົນນະບົດ
ໄດ້ຈັດວາງຄຳແນະນຳຂອງນາງໄວ້ໃນບໍລິບົດວ່າ ເວລາທີ່ຈະໄປຢູ່ໃນຊົນນະບົດນັ້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ຮ່າງກົດໝາຍ
Blair ໃນປີ 1888 ເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການບັງຄັບຖືວັນອາທິດ ດັ່ງທີ່ລູກໄດ້ກ່າວໄວ້
ວ່າຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມັນບໍ່ຄວນຢູ່,
ການບັງຄັບຖືວັນອາທິດບໍ່ຄວນຖືກນຳເຂົ້າສູ່ສະພາຄອງເກຣສຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ,
ເພາະມັນເປັນການປະຕິເສດຫຼັກການພື້ນຖານປະການໜຶ່ງຂອງລັດຖະທຳມະນູນ.

ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1888 ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ເພື່ອເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງປະຫວັດສາດຊຶ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນ
ທີ່ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001. ກົດໝາຍ Blair Bill ໃນປີ 1888 ເປັນແບບຢ່າງຂອງ Patriot Act
ໃນປີ 2001. ມັນເປັນຄຳເຕືອນທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນການບັງຄັບໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ.
ບໍ່ຄວນມີຜູ້ໃດທີ່ກຳລັງຕິດຕາມພຣະຄຣິດອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຫຼັງຈາກວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.
ນັ້ນແມ່ນການລ່ອມເມືອງໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງໄດ້ຊີ້ນຳໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼົບໜີ.
ແລະເໝືອນດັ່ງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບ
ອັນເປັນຫົວຂໍ້ຂອງແບບຈຳລອງທາງຄຳພະຍາກອນສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ
ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງໂຣມນອກສາສະໜາ ແລະໂຣມສັນຕະປາປາ,
ກົດໝາຍວັນອາທິດທັງສອງສະບັບລ້ວນຖືກນຳໜ້າໂດຍຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼົບໜີ.

ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນຊາວແອດເວນຕິສວັນທີຈັດ,
ພວກເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບຮູ້ໃນທາງຄຳພະຍາກອນວ່າ Patriot Act
ເປັນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ຫລົບໜີອອກຈາກເມືອງໄປຊຸ່ຊົນນະບົດລ່ວງໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນບໍ່ລຳ.

ກົດໝາຍວັນອາທິດອັນດຽວກັນນັ້ນເອງ ເປັນໝາຍສຳລັບຝູງແກະອັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຍັງຢູ່ໃນບາບໂລນ ໃຫ້ຫລົບໜີອອກຈາກບາບໂລນລ່ວງໜ້າການບັງຄັບໃຊ້ວັນອາທິດ ຊຶ່ງຈະຖືກນຳມາໃຊ້ເໝືອນທຸກປະເທດ.

“ເມື່ອອາເມຣິກາ ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບທາງສາສະໜາ
ຈະຮ່ວມມືກັບສັນຕະປາປາໃນການບັງຄັບມະນະທຳ ແລະ
ບົບບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ຖືເຖກຍດແກ່ວັນຊະບາໃຕ້ອັນປອມ,
ປະຊາຊົນໃນທຸກປະເທດທົ່ວໂລກຈະຖືກນຳໃຫ້ຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງນາງ.” Testimonies, volume 6,
18.

ດັ່ງທີ່ການນຳໃຊ້ສາມຊັ້ນຂອງເອລີຍາທັງສາມໄດ້ສະຖາປະນາວ່າ
ໃນວັນສຸດທ້າຍນັ້ນມີປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສອງຈຳພວກ, ການນຳໃຊ້ສາມຊັ້ນຂອງໂຣມກບັງຊີຊັນກັນວ່າ
ມີກົດໝາຍວັນອາທິດຢູ່ສອງສະບັບທີ່ຕາກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະອ້າງວ່າ
ສະຫະລັດອາເມຣິກາແມ່ນ “ຜູ້ບັງຄັບແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ,”
ແລະດັ່ງນັ້ນບົດບາດທາງຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາຈຶ່ງສະຖາປະນານິເກດນັ້ນ, ກໍ່ສະເໜີວ່າ
ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແມ່ນ
“ສັງອັນຫນ້າສະອິດສະອົມແຫ່ງຄວາມຮັກຮ້າງ”
ທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງລະບຸໄວ້ເປັນຄຳເຕືອນແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ
ໃຫ້ຫລົບໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງທີ່ກຳລັງຈະມາ.
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການປົດລ້ອມ,
ຊຶ່ງເປັນໝາຍສັນຍານເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ, ກັບການປົດລ້ອມຄັ້ງທີສອງ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເວລາທີ່ການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດເລີ່ມການຂົ່ມເຫັງໃນວັນສຸດທ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ.
ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃດຍພະຍານສອງປາກ
ວ່າຈະຕ້ອງມີກົດໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບທີ່ຕາກຕ່າງກັນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສຳເລັດໃນວັນສຸດທ້າຍ.
ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໂຕ້ແຍ້ງວ່າ ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ແມ່ນຄຳເຕືອນທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃດຍ “ສັງອັນຫນ້າສະອິດສະອົມແຫ່ງຄວາມຮັກຮ້າງ,”
ຊຶ່ງດ້ານຕ້ອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້, ແລະມັນກໍ່ແມ່ນແທ້ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕາມຄວາມໝາຍທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອນຢາມ.

ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາເປັນຄຳເຕືອນແກ່ຝູງແກະອັນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຍັງຢູ່ໃນບາບໂລນ
ໃຫ້ຫລົບໜີອອກຈາກການສາມັກຄີຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງເປັນຄຳເຕືອນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາ ຊຶ່ງຈະຖືກບັງຄັບໃຊ້ແກ່ທຸກປະເທດທັງຫຼາຍ.

“ບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງປະເທດຈະດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ.
ເຖິງແມ່ນນາງຈະເປັນຜູ້ນຳອອກໜ້າ
ແຕ່ວິກິດການອັນດຽວກັນນັ້ນກໍ່ຈະມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃນທຸກສ່ວນຂອງໂລກ.” Testimonies,
volume 6, 395.

ຂໍ້ອ້າງຂອງພວກເຂົາແມ່ນວ່າ ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາກຳລັງລະບຸວ່າສະຫະລັດອາເມຣິກາເປັນ
ສັນຍະລັກທີ່ສະຖາປະນານິເກດຄຳພະຍາກອນ, ແຕ່ວ່າ
ໃນບໍລິບົດຂອງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໄວ້ນັ້ນ,
ກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄຳເຕືອນທົ່ວໂລກແກ່ຄົນງານໃນຊົ່ວໂມງທີ່ສິບເອັດ
ໃຫ້ຫລົບໜີອອກຈາກບາບໂລນ.

ເມື່ອ ຊີເສເຕີໄວທ໌ ກ່າວເຖິງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ,
ນາງກຳລັງກ່າວເຖິງປະເດັນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະຄອບງຳທົ່ວໂລກ.
ຂະບວນການນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ. ນາງລະບຸວ່າ

ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດແມ່ນຄຳເຕືອນເຖິງການຂົ່ມເຫັງທີ່ກຳລັງຈະມາ.

“ໂດຍພຣະລາຊະກຳນົດທີ່ບັງຄັບໃຫ້ສະຖາບັນຕ່າງໆສັນຕະປາບາຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ
ອັນເປັນການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຊາດຂອງພວກເຮົາຈະຕັດຂາດຕົນເອງອອກຈາກຄວາມຊອບທຳໂດຍສິ້ນເຊີງ.
ເມື່ອໂບຣເຕສແຕນຈະຍືນຍົງຂອງນາງຂ້າມຊ່ອງຫວ່າງໄປເພື່ອຈັບມືຂອງອຳນາດໂຣມັນ,
ເມື່ອນາງຈະເອົາມືຂ້າມເຫວລົກໄປເພື່ອປະສານມືກັບລັດທິຈິດວິນຍານ,
ເມື່ອພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງສະຫະພັນສາມປະການນີ້
ປະເທດຂອງພວກເຮົາຈະປະຕິເສດທຸກໜ້າການໃນລັດຖະທຳມະນູນຂອງຕົນ
ໃນຖານະເປັນລັດຖະບານໂບຣເຕສແຕນແລະສາທາລະນະລັດ,
ແລະຈະຈັດໃຫ້ມີນິດຕະການສຳລັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຄຳສອນຜິດແລະຄວາມຫຼອກລວງຂອງສັນຕະປາບາ,
ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍ່ອາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ເວລາແຫ່ງການກະທຳອັນນຳພາສະວິງຂອງຊາຕານໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ
ແລະວ່າຈຸດຈົບກຢູ່ໃກ້.”

“ດັ່ງທີ່ການເຂົ້າໃກ້ມາຂອງກອງທັບໂຣມັນເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ພວກສາວົກເຖິງການທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັ
ມທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ, ສະນັ້ນການຫຼົງໄປຈາກຄວາມເຊື່ອນິ້ວເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ພວກເຮົາວ່າ
ຂີດຈຳກັດແຫ່ງຄວາມອິດກັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ,
ວ່າມາດຕະວັດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາແຕ່ມແລ້ວ,
ແລະວ່າທູດແຫ່ງຄວາມເມດຕາກຳລັງຈະໃຜບິນໄປ ແລະຈະບໍ່ກັບຄືນອີກເລີຍ.
ແລ້ວປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກຖິ້ມລົງໃນເຫດການແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກແລະຄວາມທຸກໃຈ
ຊຶ່ງພວກຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ພັນລະນາໄວ້ວ່າເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກຂອງຢາໂຄບ.
ສິ່ງຮ້ອງຂອງບັນດາຜູ້ສັດທາຖືກຂົ່ມເຫັງລອຍຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ.
ແລະດັ່ງທີ່ເລືອດຂອງອາເບນໄດ້ຮ້ອງຈາກພື້ນດິນ, ກໍ່ມີສິ່ງຮ້ອງທັງຫຼາຍຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ
ຈາກຫຼຸມຝັ່ງສົບຂອງບັນດາມະນະພະຍານ, ຈາກສູນສານໃນທະເລ, ຈາກຖ້ຳຕາມພູເຂົາ,
ຈາກຫ້ອງຟັງສົບໃນອາຮາມ: ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ບໍລິສຸດແລະສັດຈົງ,
ອີກດົນບານໃດພຣະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ພິພາກສາ
ແລະແກ້ເຄັນເລືອດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແກ່ຜູ້ທັງຫຼາຍທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ?’” Testimonies,
volume 5, 451.

ຊິເຕີໄວທ໌ ກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ, ແລະໄດ້ຊີ້ວ່າມັນເປັນ “ໝາຍສຳຄັນ”
ວ່າເວລາແຫ່ງການທົດລອງສຳລັບສະຫະລັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊາດອື່ນໆຂອງໂລ
ກກໍ່ຈະຕ້ອງຖືກເຜີຍໜ້າກັບການທົດສອບອັນດຽວກັນນີ້ເຊັ່ນກັນ.
ມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງນັບແຕ່ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ ຈົນກະທັ້ງມີຄຳເອນຍົນຂຶ້ນ
ແລະການທົດລອງຂອງມະນຸດບົດລົງ. ເມື່ອມັນບົດລົງ, “ທູດສະຫວັນແຫ່ງພຣະເມດຕາກໍ່ບິນຈາກໄປ.”